

Vad var det som fick den lågmälda författaren och näringslivshistorikern Anders Johnson att gå i taket.

En svavelosande artikel i nya numret av **Företagsminnen** (2010:4) <http://www.foretagsminnen.se> får mig att ge mig iväg till Historiska museet på Narvavägen i Stockholm. Museets nya utställning Sveriges historia har fått den annars så lågmälda författaren och näringslivshistorikern Anders Johnson att gå i taket. Man blir extra nyfiken när personer som Anders Johnson går loss.

Sveriges historia på museet består av en serie om tio små rum. Århundradena från och med 1000-talet har fått var sitt. Det är stiligt utfört och till en början känns urvalet rimligt. Men så närmar man sig vår egen tid, och då är det bara att hålla med Johnson: alltsammans havererar fullständigt.

Det 1800-tal som kom att kännetecknas av näringsfrihet, företagsamhet och en ekonomisk tillväxt, som började göra vardagen lite mer dräglig för många människor, beskrivs som ett enda tröstlöst elände. Visst byggs det järnvägar och stora industrier ”växer fram”, men det är inte mycket att glädjas åt, för ”omvälvningarna leder till ett ojämlikt klassamhälle”. Detta i motsats till de egalitära 1600- och 1700-talen, är vad man skal ana sig till.

Friheten och tillväxten bidrog till att 1800-talets senare hälft blev en tid av stigande arbetarlöner, minskad barnadödlighet och kraftigt stigande medellivslängd, men det tar utställningen inte upp.

Entreprenörerna som skapade företag och utveckling lyser med sin frånvaro och detsamma gäller de liberala reformpolitikerna, som gjorde rent hus med skråväsendet och andra förkalkade system. Det skulle störa utställningens grundläggande berättelse om

hur en mörk historia till sist badar i bländande ljus tack vare att socialdemokratin gör entré.

Att döma av 1900-talsrummet, som utgör utställningens stora final, har vi ett parti och tre statsministrar – Per Albin Hansson, Tage Erlander och Olof Palme – att tacka för allt vad välfärd heter. I en av montrarna står en gammal skrivmaskin med ett ark papper med årtal och reformer, och den sista raden lyder: ”1976 – Socialdemokraterna förlorar makten för första gången sedan 1932”.

Vad sägs om att företagsamheten har skapat det välstånd som politikerna har fördelat, att det finns fler partier och idéer än S och att Sverige lotsades fram till medlemskap i EU av en borgerlig statsminister? Inte ett knyst.

Denna snedvridna bild får invandrarna lära när de läser Svenska för invandrare (SFI),

Där sammanfattas 1900-talet så här: ”*Socialdemokraterna hade makten och deras mål var ett samhälle med välfärd åt alla.*” Och så här beskrivs välfärdssamhällets framväxt: ”*På område efter område har den sociala situationen förbättrats sedan början av seklet ... Socialdemokraterna regerade, och på deras politiska program stod ekonomisk och politisk jämlikhet.*”

Bland diskussionsfrågorna finns inget om var resurserna till välfärdspolitiken skapas eller om alternativa politiska idéer

Fyra år med borgerligt styre har spelat stor roll för förnyelsen av politiken, men uppbrottet från den socialdemokratiska enpartistaten är långt ifrån fullbordat. Socialdemokratin har haft makten i 65 av de senaste 78 åren och under denna långa tid har Rörelsen kommit att smälta samman med det offentliga och få en makt som går långt utöver det rent formella. Dels har människor vant sig vid att

beslutsfattare i allmänhet är socialdemokrater. Dels har socialdemokratins värderingar och föreställningar kommit att ses som det normala, det som tas för en självklar utgångspunkt och sällan behöver motiveras.

Det är en märklig verklighets uppfattning av museifolket och SFI-författarna, är det deras politiska åsikter och avsikter som skall forma invandrarna? Skall en dylik utställning inte vara partipolitisk neutral där man lyfter fram de som bidragit med Sverige välstånd och industriella utveckling? Är det då inte lika viktigt att ta fram alla tusen företag som lämnat Sverige eller där huvudkontoren flyttat till andra länder och därmed bolagets beskattnings hemvist? För varje utflyttat bolag leder till att kunskapsmassan i Sverige dräneras och därmed skatteinkomsterna för samhället vilket leder till att färre skall bära mera gemensamma kostnader!

Museifolket och SFI-författarna texter är två typiska exempel på den ensidiga verklighetsbild som fortfarande sitter i väggarna: att det står bra till i Sverige är socialdemokratins och ingen annans förtjänst.

Enpartistaten var ett viktigt tema inför valet 2006.

Borde det inte oftare ha påpekats av media och de borgaliga partierna att det inte bara är ekonomin, skolan och regeringsdugligheten utan också mångfalden och öppenheten är något som finns tack vare mångfalden av partier? Det är värdefullt för vårt samhällsklimat att de gamla självklarheterna ifrågasätts och att det inte är hugget i sten ur vilket läger som makthavare rekryteras.

Någon vecka innan valet skrev Anders Borg en hel artikel om ”fler i arbete” (DI 15/9) utan att nämna entreprenörernas och företagsamhetens roll. Det är inte Ohlys doktriner där det offentliga skall ta emot alla arbetslösa och vips är man av med arbetslösheten i

likhet med vad som fanns i forna öststater, men det finns personer som Ohly som aldrig lär sig, historien är ointressant. Den viktigaste drivkraften är att få bestämma och tvinga oss andra.

Borgerliga och övriga politiker måste ta ansvar för en egen berättelse om Sverige, och långt fler borgerliga röster behöver höras i debatten om vår historia och framtid.

Kvarstår frågan hur kan det vara att invandrarna får en ensidig beskrivning hur Sveriges välstånd kom till? Borde det inte ligga i museets intresse att konsultera många forskare så att man får en rättvis bild av samhället och alla uppoffringar som gjorts i alla led för att nå fram där vi är idag?

Jag måste medge att jag blev bestört över enpartistatens indoktrinering av invandrarna som förväntas vara med och bygga ut landet där vi måste rusta oss för att hänga med framtidens utmaningar som tvingar oss att handla, ju förr ju bättre.